

İş kazası / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözler

написано kitapcy | 23 января, 2025

İş kazası / dedektif hikaye HİKAYE: İŞ KAZASI

“Koca memlekette öldürülecek başka adam bulamadın mı?”

Erdem yaklaşık bir saattir arabanın içinde, koltuğa yayılmış pozisyonda oturuyordu. Kışının uyuduğunu hissettiğinde kendini öne itip dikildi. O an Ragıp’a bakarak derin bir nefes aldı, nefesini geri verirken burnundan sıklıklağını ifade edecek bir ses çıktı.

“Sen ne dedin peki?”

Aslında duyacağı cevabı pek de merak etmiyordu.

“Koca memlekette çıkıkçı Rıza’dan başka borç alacak adam bulamadın mı dedim.”

Başlıyoruz dedi içinden ve saatine baktı, daha on dakikaları vardı. Ragıp anlatmaya devam etti.

“Hikâyenin tuhaf kısmı burada başlıyor, anadın mı?”

Ragıp’ın ödürmek için gittiği adam zaten intihar etmeyi düşünüyormuş. Ragıp, adama neden intihar etmek istediğini sormuş. Öldüreceği adam, bir tefeciden neden borç para ile silah bulmasını istediğini, bunları ne için kullandığını ve sonrasında yaşadığı vicdan azabını tüm detaylarıyla anlatmış.

“Allah seni inandırсын adam aranan bir katil çıktı.”

Erdem ile Ragıp arasındaki iletişim genelde böyleydi. Ragıp her fırsat bulduğunda öldürdüğü insanların hikâyelerini ya da insanları öldürürken kullandığı ilginç yöntemleri anlatıyordu. Sürekli konuşuyordu. Erdem ise tam tersi bir yapıya sahipti, gerekmedikçe konuşmuyor, belli sorulara cevap veriyor ve hoşnutsuzluğunu pek fazla dile getirmiyordu. Ragıp ile aralarındaki bu duruma iş ilişkisi deyip sınırlarını çiziyordu. Özel bilgi paylaşmak yok, sır vermek yok, kuralı buydu.

Ragıp “adam karısını, babasını ve amcasını öldürmüş” diye lafa devam etti. Hikâyelerini anlatırken o anları yeniden yaşar gibi oluyor, ellerini ve mimikleri abartılı bir şekilde

kullanmaktan hiç çekinmiyordu. Hele ki Ragıp'ın yeni aldığı dar kesim deri ceketinin, her el kol oynatışında çıkardığı sürtünme sesleri, Erdem için, bu tek taraflı sohbeti daha çekilmez hale getirmeye başladı.

"Adam tahminin elliye biraz geçkindi, anadın mı?"

Hikâyenin hâlâ ilgi çekici bir yanı yoktu. Diğerleri gibi. Ragıp heyecanla anlatmaya devam etti.

"Kadın bir gün fenalaşmış, adam almış bunu acile götürmüş, anadın mı?"

"Anadın mı?" Ragıp tarafından cümle sonlarında kullanılan bir dayatma ifadesidir. Hikayesini dinleyen kişi, eğer bu sözcükleri duyduktan sonra her hangi bir tepki vermiyorsa, Ragıp her şeyi en baştan anlatmaya başlar ve bu anadın mılar hiç bitmez. Bu durumu birçok dejavu ile tecrübe eden Erdem, o an ne yapacağını iyi biliyordu. Kas hafızası burada devreye girdi. Erdem, dudaklarını büzdü, başını öne doğru eğdi ve dudaklarında istemsizce aynı sesi çıkarttı.

"Eee..."

Adam, Ragıp'a kadın için acil serviste birçok tahlil yapıldığını hatta bu tahlillerin yapılmasını gereksiz bulduğunu söylemiş. Tahliller sonucunda endişelenecek bir şey bulunmamış. Acil servisteki doktor, ciddi bir şey olmadığını, kadının tansiyonun düştüğünü ve bu yüzden fenalaştığını söylemiş, fakat adam gizlice, kadına panik atak geçirmiş olabileceğini, bir psikolog ya da psikiyatriste görünmesinin faydalı olabileceğini söylemiş. Bu durumu adam çok sonraları öğrenmiş, öğrendiğindeyse kadın, doktor senin mizacından çekindi sanırım deyip kendini ve doktorun yaptığı hareketi savunmaya çalışmış. Kadın adamdan habersiz üç ay boyunca devlet hastanesinde bir psikoloğa gitmiş. Adam bunu öğrenince, kadının neden psikoloğa gittiğini, orada neler anlattığını, derdinin ne olduğunu söylemesi için çok zorlamış ama kadın hiç konuşmamış. Adam kadını ne kadar zorlarsa zorlasın bir cevap alamayınca, hastanenin tıbbi arşivinde çalışan eski bir arkadaşına ulaşmış, arkadaşına durumu anlatıp karsının hasta dosyasına ulaşp, ulaşamayacağını sormuş. Arkadaşı bu işin kolay olmadığını beş bin lira karşılığında bunu yapabileceğini

söylemiş. Adamın maddi durumu o dönem pek parlak değilmiş, bankalara borcu olduğundan kredi de çekemiyormuş, borç istediği arkadaşlarının da maddi durumları ondan beter olunca mecburen çıkıkçı Rıza'dan senet karşılığı para almak zorunda kalmış. Tıbbi arşivde çalışan arkadaşı dosyanın bir fotokopisini adam teslim etmiş. Adam karsının psikoloğa anlattıklarını okuyunca aklına gelen ilk şey bir silah bulma fikri olmuş ve çevresinde ona bu konuda yardım edebilecek tek adam olan Rıza'dan bir kez daha yardım istemiş. Rıza adama iki saat sonra bir silah teslim etmiş. Tabi alacağını iki katına çıkarmak şartıyla. Adam zaman kaybetmeden eve gidip önce karısını üç kurşunla, sonra üst katta oturan babasını iki kurşunla öldürüp, soluğu bir sokak arkadaki amcasının evinde almış. Amcası da adamın silahındaki iki kurşundan nasibi almış ve oracıkta ölmüş.

“Adam bir anda çıldırmış anadın mı, karsını, babasını amcasını hiç acımadan öldürmüş, hadi bil bakalım adam bunca insanı neden öldürmüş?”

Yine yaptı dedi içinden Erdem, yine hiç umursamadığım o saçma hikayelerinden birinin sonunu tahmin etmem için sorular soruyor. Saatine baktı, harekete geçmeleri için beş dakikaları kalmıştı, o yüzden zaman kaybına neden olacak her hangi bir yorum yapmadan bilmiyorum demeyi seçti.

“Bilmiyorum neden öldürmüş?”

Erdem aslında bu olayı biliyordu, üç yıl önce bir gazetede haber olarak yayımlanmıştı. Adamın biri otuz iki yıldır evli olduğu karısını, babasını ve amcasını kurşunluyordu. Polisler ilk inceleme sonucunda kadının kısa süre önce psikolojik tedavi görmeye başladığını, bir hastane çalışanının el altından kadının kocasına hasta dosyasının bir kopyasını verdiğini ve adamın bu dosyada yazan görüşme kayıtlarını okuduktan sonra cinayetleri işlediğine tespit etmişti. Kadın psikolog ile yaptığı görüşmelerde, genç kızlık dönemimde, önce amcası sonrada babası tarafından taciz edildiğini anlatmıştı. Kadın o dönem yaşananları korktuğu için kimseye anlatmamış. Kadın daha bu olaylarının kötü etkilerinin üstesinden gelemeyen kendisini taciz eden amcasının oğlu ile evlendirilmişti. Adamın bu

olanlarda hiç haberi olmamış ta ki kadının içinde yaşadığı sıkıntı artık sağlığını etkilemeye başlayıncaya kadar. Gazete adamın üç gün sonra evinden 15 kilometre uzaklıktaki bir köy evinde kendini asarak intihar ettiğini yazıp haberi noktalamıştı. Erdem bu hikayenin devamını bildiğini söyleyip Ragıp'ın anlatma hevesini kırabilirdi, belki ona iyi bir ders olurdu ancak bu Erdem'in yapabileceği tarzda bir hareket değildi hatta adamın intihar hikayesini onu dünyada son gören kişi olan Ragıp'ın ağzından dinlemek istiyordu artık. Ragıp şu ana kadar gazetede yazan hikayeden farklı bir şey anlatmadı, sonu hariç.

“Çıkıkçı Rıza o aralar tutuştu, nasıl bir panik görmen lazım. Sen adama hem borç ver, sonra git silah bul, adam gitsin o silahla cinayet işlesin, cinayet haberlere, gazatelere konu olsun, boktan bir durum anadın mı?”

Çıkıkçı Rıza eli kolu geniş bir adamdı, onun bulduğu silah ile işlenen üç cinayette adı geçsin istememiş. Adamın son görüldüğü yeri polisten daha önce bulup, Ragıp'a iletmış. Ragıp adamın zaten intihar etme niyetinde olduğunu öğrenince, bir halat ve sandalye yardımı ile adamın kendini asmasına yardım etmiş, böylece aklındaki teatral mizansenle işlenmiş cinayetler koleksiyonuna bir yenisini daha eklemiş. Boş kaleye gol attım bir yerde anadın mı diye hikayesini sonlandırdı. Erdem bugüne kadar Ragıp'ın kiralık katil camiasında bu kadar popüler ve aranan bir katil haline gelmesini bir türlü anlayamamıştı Çok konuşuyordu, neredeyse işlediği bütün cinayetleri bir tragedyayı sahnelemişçesine hikayeleştiriyordu. Hareketleri ve tavırları fazla abartılıydı, çok dikkat çekiyordu. İşinde gerçekten iyiydi ve popülerliğini bu şekilde sağlamış olmalı diye düşündü.

Erdem derin bir nefes alıp, saatine göz attı. Artık zaman gelmişti. Arabanın içinden sokağı iyice bir kolaçan etti. Etraf karanlıktı 25 metre aralıkla duran iki sokak lambasından sadece biri çalışıyordu ve son bir saattir sokaktan neredeyse hiç geçen olmadı, sokak kedileri hariç. Gidiyor muyuz diye sordu Ragıp. Erdem başı ile onay verdi ve arabadan indiler. Erdem arabanın anahtarını ön lastiğin üzerine bantlarken Ragıp

planı bir daha anlatsana dedi. Erdem, öldürecekleri adamın saat 22:00'de evde olacağını ama Fiko'nun etrafın temizliğinden emin olmaları için bir saat erken gidip beklemelerini istediğini söyledi. Fiko onlara iş veren aracıydı, tüm detaylar, bilgiler ve bazen silahlar onun tarafından iletilirdi. Söz konusu Tarlabası olunca temiz bir çevre ne mümkün diye aklından geçirdi Ragıp. Plana göre Ragıp oturma odasında adamı bekleyecekti, Erdem ise yan odada. Adam silahlı olabilir dedi Erdem, Fiko birkaç soru sormamızı istedi diye devam etti. İşte bu yüzden Erdem yan odada bekleyip adamın arkasında dolaşıp tuzağa düşürecekti. Anlamadığım bir şey var dedi Ragıp, iş bitince biri Şişhane tarafına diğeri Taksim'e doğru gidecekti, neden arabayı kullanmayıp burada bırakıyorlardı. Hiç mantıklı değil diye tekrarladı. Erdem, Fiko işte düşünme o kadar, vardır bir bildiği diyerek hızlıca hareket etmesi için kolunda çekiştirerek apartmanın önüne kadar gelmelerini sağladı.

Güzel dedi Ragıp, içinde bir sandalye ve eski bir kilim dışında eşyası olmayan odaya girince. Dış kapı içeri doğru açıldığında küçük bir hole giriliyordu. İçeri girip kapıya sırtını dönen biri sağ tarafında banyo ve diğer odaya giden ufak koridoru görebiliyordu. Solda mutfak ve tam karşısında Ragıp'ın bekleyeceği oturma odası vardı.

Ragıp bütün planını buna göre yapmıştı. Kafasında hemen bir mizansen oluşturdu. Salonun ortasına sandalyeyi koyup, adamı Vito Corleone edası ile karşılamayı düşünüyordu. Bir kedisi eksikti. Adam kapıdan içeri girer, ayakkabılarını holde bırakır ve odanın ışığını açar diye adım adım hayalini gözleri kapalı bir şekilde canlandırmaya çalıştı. Işığın altında bekleyen heybetli oturuşunu ve cüssesini görecek olan adama yaşatacağı korkuyu hayal etti, dudaklarını ısırdı, bu hayali kurmak bile ona büyük bir haz veriyordu.

Ragıp'ın planında kendisinde henüz bilmediği, eksik olan bazı parçalar vardı. İlki, öldürmek için beklediğini sandığı adam o gece eve gelmeyecekti, aslında öyle biri yoktu. İkincisi, karanlıkta beklediği odanın yan duvarından diğer oda ile bağlantı sağlayan bir kapı daha vardı. Üçüncüsü, Erdem odanın

yan kapısından içeri girip onu sırtından vurmak için tabancısının ucuna susturucusunu takmakla meşguldü.

Erdem önce duvara yaslandı, derin bir nefes aldı. Bütün gökyüzünü ciğerlerine çekmiş gibi hissetti, derin bir acıyla nefes verdi. Bu sefer zor olacak diye geçirdi içinden ve tabancısının kabzasını kavradı, kapıyı hafifçe aralayıp, sırtı dönük şekilde oturan Ragıp'ın karaltısını net bir şekilde görebildi. Ragıp, kendisini hazırladığı sahnenin havasına öyle kaptırmış ki, odanın sol arka tarafındaki henüz varlığından bile haberdar olmadığı kapının hafif bir gıcırtı ile açıldığını duyamadı. Her şey Erdem'in tahmin ettiği gibi gidiyordu. Fiko, Erdem'e Ragıp'ın öldürülmesi gerektiğini söylemişti. Bunu duyduğunda her hangi bir üzüntü hissetmedi. Bu profesyonel bir iş anlıyorsun değil mi, bu işten emekli olup ayrılamazsın, ya ölürsün ya da öldürülür diyen Fiko, bu işi yapmasını istedi.

Ragıp öyle alelade öldürülecek bir adam değildi. Erdem bunu biliyordu. Ragıp'a odaklanacağı ve düşünürken kendisini kaybedeceği bir planın içine sürükledi, Ragıp'ın zayıf noktası buydu, gösteriş meraklısı. Fiko'nun öldürmek için kullanabilirsin dediği adrese bir saat öncesinden gitmişlerdi. Erdem, Ragıp'ı çevre kontrolü bahanesi ile arabada bekleterek kafasında bir mizansen oluşturabilmesi için zaman yaratmıştı. Bir de bu mizansenı yönlendirmek için karanlık oda içinde, tek başına duran bir sandalyeyi önceden gelip eve bırakmıştı. Erdem, 21:30'da eve gireceklerini adamın ise 22:00 olmadan evde olacağını bilgisini aldığını söylemişti. Ragıp'a eve girer girmez kendisine bir sahne tasarlaması için çok kısa bir zaman bırakmıştı. Ragıp bu kısa süreyi hayal dünyasında geçirdi.

Erdem kapıdan içeri sessizce süzüldü, Ragıp'ın kafasına doğru nişan aldı, o an Fiko'nun son söylediği sözler aklına geldi. Erdem, benim arkamdan her şeyi temizleyecekseniz ama Ragıp piyasada bilinen biri, ona ne olduğunu soranlara ne diyeceksiniz diye sorduğunda, iş kazası deriz cevabını almıştı. Ağzının içinde acı bir tınıyla İş kazası diye mırıldandı ve ateş etti, sonra bir el daha. Ragıp yere

yığıldı. İki kurşun o iri kıyım adamın heyecanlı ruhunu bedeninden söküp almaya yetmişti. İş kazası diye bir öncekine göre yüksek bir ses ile tekrarladı sözcüklerini. Tam da kendisinin nasıl bir iş kazasına kurban gideceğini düşünmeye başlamışken, bir tıkırtı duydu. Kendisinin içeri girdiğı kapının açıldığını anlayıp geriye doğru dönene kadar karşısında gördüğü karaltının elindeki silah ateş aldı. İlk kurşun kafasına isabet etti, o dahiyane planını tasarladığı beyin kıvrımlarında düzeltilemez bir hasar bıraktı. Hemen ardından ikinci kurşun geldi, son on beş dakikadır zar zor nefes aldığı göğüs kafesinden içeri girip, kısa sürede vücudunda dolaşan kanın dışarı akmasına neden oldu.

0 gece Tarlabası'ndaki eski bir evde, büyük bir yangın çıktı. Ev yanıp kül oldu. Ertesi gün gazetede, evin elektrik tesisatını yenilemek için çalışan iki elektrikçinin, çıkan yangında yanarak hayatlarını kaybettikleri yazıyordu. Yangına sebep olarak elektrik sigortasında yaşanan sorun gösteriliyordu. Son üç ayda, kayıtlara geçen yirmi sekizinci iş kazasıydı. Bu kaza ile birlikte, son üç ayda iş kazası sonucu ölenlerin sayısı, kırk üçten kırk beşe yükselmişti.

Onur OKAN. Detektiv proza